

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 20, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:986](#) 24-06-2025

Heeft het hof ten onrechte verstek verleend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:987](#) 24-06-2025

Cassatie in belang der wet.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:948](#) 24-06-2025

Kan worden afgeleid dat verdachte € 49.000 en € 61.500 heeft witgewassen, nu niet blijkt dat de aan de medeverdachte geleende bedragen uit misdrijf afkomstig zijn en deze € 25.188,16 en € 15.900 contant aflost?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:951](#) 24-06-2025

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:982](#) 24-06-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:984](#) 24-06-2025

Kon het witwasvermoeden ontstaan bij het aantreffen van € 8.870 verspreid over de schoudertas en de koffer van de verdachte bij de securitycheck van Eindhoven Airport voor de uitreis naar Spanje?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:985](#) 24-06-2025

Levert artikel 13a lid 2 Wvvh strijd op met het discriminatieverbod als bedoeld in artikel 14 EVRM jo. artikel 1 Eerste Protocol EVRM en artikel 1 Twaalfde Protocol EVRM?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:990](#) 24-06-2025

Is de in beslag genomen partij voorwerpen op grond van artikel 36d Sr vatbaar voor onttrekking aan verkeer?

RECHTSPRAAK

Levert artikel 13a lid 2 Wahv strijd op met het discriminatieverbod als bedoeld in artikel 14 EVRM jo. artikel 1 Eerste Protocol EVRM en artikel 1 Twaalfde Protocol EVRM?

Levert artikel 13a lid 2 Wahv strijd op met het discriminatieverbod als bedoeld in artikel 14 EVRM jo. artikel 1 Eerste Protocol EVRM en artikel 1 Twaalfde Protocol EVRM?

Wenk

Werkingssfeer van de regeling

Over de werkingssfeer van de regeling van artikel 13a lid 2 Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv), welke bepaling ook van toepassing is op het administratief beroep en bezwaar bij de officier van justitie, merkt de Hoge Raad het volgende op.

De wetgever heeft in de Wet herwaardering proceskostenvergoedingen WOZ en bpm (Whpkv), ook met de beperkingen van proceskostenvergoedingen in procedures over de Wahv, het oog gehad op gevallen die zich daardoor kenmerken dat aan de belanghebbende rechtsbijstand wordt verleend door een beroepsmatig optredende gemachtigde, dan wel een kantoor, waarvan het bedrijfsmodel eruit bestaat dat (i) wordt opgetreden op basis van no cure no pay, (ii) daarbij zodanige afspraken met de cliënten worden gemaakt dat het bedrag van eventuele proceskostenvergoedingen aan de gemachtigde of aan het kantoor wordt afgedragen, en (iii) de procedures op een zodanige wijze worden gevoerd dat de daarin toegekende proceskostenvergoedingen de in redelijkheid gemaakte kosten ver overtreffen. Aanwijzingen dat dit laatste het geval is, kunnen bijvoorbeeld worden gevonden in de omstandigheid dat vaak geheel of ten dele gebruik wordt gemaakt van gestandaardiseerde tekstblokken die niet zijn toegespitst op de betreffende zaak. (Vgl., in relatie tot de proceskostenvergoedingen op grond van de Wet WOZ en de Wet bpm, HR 17 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:46, r.o. 3.5.1, en HR 25 april 2025, ECLI:NL:HR:2025:670, r.o. 3.4.)

Gevallen die kennelijk niet de kenmerken hebben, moeten in het licht van het doel van de regeling over proceskostenvergoedingen in de Whpkv worden aangemerkt als bijzondere gevallen in de zin van artikel 13a lid 2 Wahv, met als gevolg dat in die gevallen geen aanleiding bestaat tot vermenigvuldiging van de op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) berekende forfaitaire vergoeding met de factor 0,25 of 0,10. Zo'n uitleg van het begrip 'bijzondere gevallen' draagt bij aan de verwezenlijking van het in artikel 17 lid 1 van de Grondwet begrepen recht op toegang tot een onafhankelijke en onpartijdige rechter. Met deze afbakening van de werkingssfeer wordt tevens recht gedaan aan de bedoeling van de wetgever om de proceskostenvergoedingen meer in lijn te brengen met de daadwerkelijk verrichte inspanningen van de rechtsbijstandverlener. De stelplicht en de bewijslast met betrekking tot feiten die meebrengen dat het om zo'n bijzonder geval gaat, rusten op de belanghebbende.

Verder heeft te gelden dat de regeling over de beperkingen van proceskostenvergoedingen in de Whpkv niet van toepassing is op de proceskosten die de belanghebbende in hoger beroep heeft gemaakt, als hij zich in die instantie met succes verweert tegen een rechtsmiddel dat is ingesteld door het openbaar ministerie. Gelet op doel en strekking van die regeling in de Whpkv kan in zulke gevallen namelijk niet worden gezegd dat de procedure in hogere instantie wordt gevoerd met het oog op het verkrijgen van een proceskostenvergoeding. Daarbij is niet van belang of de procedure in hogere instantie betrekking heeft op een vernietiging of een wijziging van het bestreden besluit. (Vgl., in relatie tot de proceskostenvergoedingen op grond van de Wet WOZ en de Wet bpm, HR 17 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:46, r.o. 3.5.3.)

Ongerechtvaardigde ongelijke behandeling?

In het arrest van 17 januari 2025 is de Hoge Raad in een belastingzaak ingegaan op de Whpkv, voor zover deze wijzigingen betreft in de Wet waardering onroerende zaken (Wet WOZ) en de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992 (Wet bpm). Centraal in dat arrest staat de vraag of met de in deze wetten ingevoerde bepalingen – artikel 30a Wet WOZ en artikel 19a Wet bpm – een onderscheid wordt gemaakt dat moet worden aangemerkt als een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling van gelijke gevallen, waardoor zij in strijd zouden komen met artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM en artikel 26 IVBPR.

Bij de beantwoording van die vraag heeft de Hoge Raad het volgende tot uitgangspunt genomen. De genoemde verdragsbepalingen verbieden een ongelijke behandeling van gevallen die als gelijke gevallen zijn te beschouwen, als een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor dat verschil in behandeling ontbreekt. Zo'n rechtvaardiging ontbreekt als het gemaakte onderscheid geen gerechtvaardigde doelstelling heeft of als geen redelijke verhouding bestaat tussen de maatregel die het onderscheid maakt en het daarmee beoogde

gerechtvaardigde doel. Daarbij komt aan de wetgever een zekere vrijheid ('margin of appreciation') toe bij de beoordeling van de vraag of gevallen als gelijk moeten worden beschouwd en, zo ja, of dan een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat om die gevallen niettemin in verschillende zin te regelen. Bij kwesties op het gebied van de heffing en invordering van belastingen is die beoordelingsvrijheid in het algemeen ruim. Als het niet gaat om onderscheid op basis van aangeboren kenmerken van een persoon, zoals geslacht, seksuele oriëntatie, ras en etnische afkomst, moet het oordeel van de wetgever op die gebieden worden geëerbiedigd, tenzij het evident van redelijke grond is ontbloeit. Een zo ruime marge komt de wetgever echter niet toe als het gaat om beperkingen van proceskostenvergoedingen in fiscale procedures, omdat daarbij de toegang tot de rechter aan de orde is. Wel heeft de wetgever daarbij een zekere beoordelingsmarge.

De Hoge Raad heeft vervolgens geoordeeld dat de regeling over de beperkingen van proceskostenvergoedingen in de Whpkv, voor zover deze wet wijzigingen betreft in de Wet WOZ en de Wet bpm, een legitiem doel dient, namelijk voorkomen dat proceskostenvergoedingen in veel gevallen dermate hoog uitvallen dat afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt van het Besluit dat proceskostenvergoedingen niet méér beogen te zijn dan een tegemoetkoming in de werkelijk gemaakte proceskosten. Verder heeft de Hoge Raad in dat arrest geoordeeld dat de beperking van proceskostenvergoedingen op grond van de Whpkv niet van toepassing is als aan de belanghebbende rechtsbijstand wordt verleend door een beroepsmatig optredende gemachtigde, dan wel een kantoor, waarvan het bedrijfsmodel kennelijk niet de kenmerken heeft dat (i) wordt opgetreden op basis van no cure no pay, (ii) daarbij zodanige afspraken met de cliënten worden gemaakt dat het bedrag van eventuele proceskostenvergoedingen aan de gemachtigde of aan het kantoor wordt afgedragen, en (iii) de procedures op een zodanige wijze worden gevoerd dat de daarin toegekende proceskostenvergoedingen de in redelijkheid gemaakte kosten ver overtreffen. Onder die omstandigheden moet geoordeeld worden dat de regeling over de beperkingen van proceskostenvergoedingen in de Whpkv, voor zover het de Wet WOZ en de Wet bpm betreft, niet verder gaat dan nodig is om dit doel te bereiken. (Vgl. HR 17 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:46, r.o. 3.5.2 en 3.6.3.)

Er bestaat geen grond om ten aanzien van de beperking van de proceskostenvergoedingen op grond van artikel 13a Wahv, waarvoor dezelfde beoordelingsmaatstaven hebben te gelden, tot een ander oordeel te komen. Daarbij neemt de Hoge Raad, gelet op wat onder 4.2 aan de orde is gekomen, in aanmerking dat (a) ook op het gebied van de Wahv sprake is van een aanzienlijke toename van het aantal procedures, (b) er signalen vanuit de rechtspraak en het openbaar ministerie waren dat een toenemend en zeer aanzienlijk deel van die procedures wordt gevoerd door professionele rechtsbijstandsverleners die daarbij doorgaans optreden op

basis van het principe van no cure no pay, welk beeld door onderzoek van het WODC is bevestigd, en (c) zowel vanuit de rechtspraak als vanuit het openbaar ministerie signalen zijn gegeven dat deze vorm van dienstverlening op het gebied van de Wahv in het algemeen resulteert in proceskostenvergoedingen die aan de rechtshulpverlener ten goede komen en die zo hoog uitvallen dat daarmee afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt dat proceskostenvergoedingen niet méér beogen te zijn dan een tegemoetkoming in de werkelijk gemaakte proceskosten. Op grond hiervan moet worden geoordeeld dat de wetgever in redelijkheid aanleiding heeft kunnen vinden om voor de procedures waarop artikel 13a lid 2 Wahv van toepassing is, vergelijkbare vermenigvuldigingsfactoren in de wet op te nemen als in artikel 30a Wet WOZ en artikel 19a Wet bpm, en dat ook deze regeling in de Wahv een doelstelling dient die voor de toepassing van de verdragsbepalingen als legitiem moet worden aangemerkt. Gelet op de hiervoor beschreven afbakening van de werkingssfeer daarvan, kan ook van deze regeling niet worden gezegd dat de wetgever verder is gegaan dan nodig om dat doel te bereiken. Van een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling is daarom geen sprake.

De beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat bij de toekenning van een vergoeding van proceskosten artikel 13a lid 2 Wahv buiten toepassing moet worden gelaten.

Het hof heeft geoordeeld dat de mogelijkheid niet valt uit te sluiten dat de toepassing van artikel 13a lid 2 Wahv in strijd is met het uit artikel 14 EVRM in samenhang met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM voortvloeiende discriminatieverbod en dat daarom artikel 13a lid 2 Wahv buiten toepassing moet worden gelaten. Dit oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Uit wat onder 6 is overwogen, volgt immers dat een inhoudelijke toetsing van de regeling van artikel 13a lid 2 Wahv tot de slotsom leidt dat van een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling – en dus van strijd met de door het hof genoemde verdragsbepalingen – geen sprake is.

Het cassatiemiddel slaagt.

De redactie, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:985

Zaaknummer: 25/00406

Rechters: M.J. Borgers, M.W.C. Feteris, A.L.J. van Strien, M. Kuijer en T. Kooijmans

Wetsartikelen: 14 EVRM en 14a Wahv

RECHTSPRAAK

Is de in beslag genomen partij voorwerpen op grond van artikel 36d Sr vatbaar voor onttrekking aan verkeer?

Is de in beslag genomen partij voorwerpen op grond van artikel 36d Sr vatbaar voor onttrekking aan verkeer?

Het cassatiemiddel klaagt over de onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen partij voorwerpen.

Met het ‘feit’ in artikel 36c en 36d Sr wordt een begaan strafbaar feit bedoeld. De rechter die bij afzonderlijke beschikking als bedoeld in artikel 36b lid 1 aanhef en onder 4° Sr de onttrekking aan het verkeer beveelt, zal moeten vaststellen dat het in beslag genomen voorwerp in een in artikel 36c of 36d Sr beschreven verband staat tot een begaan strafbaar feit. (Vgl. HR 25 januari 2022, ECLI:NL:HR:2022:37.) Voor de vaststelling dat een strafbaar feit is begaan, volstaat niet het redelijke vermoeden dat zo’n feit is begaan (vgl. HR 16 februari 1982, ECLI:NL:HR:1982:AC7509).

De rechtbank heeft bij haar oordeel dat de voorwerpen op grond van artikel 36d Sr vatbaar zijn voor onttrekking aan het verkeer, niet tot uitdrukking gebracht met welk begaan strafbaar feit – een op grond van de Opiumwet dan wel een andere wet strafbaar gesteld feit – deze voorwerpen in verband staan. De enkele door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheid dat 3-MMC sinds 28 oktober 2021 – en dus na de inbeslagneming van de voorwerpen op 15 september 2021 – op lijst II van de Opiumwet stond, volstaat ook niet voor dat oordeel. Het oordeel van de rechtbank is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Opmerking verdient nog het volgende. In de beschikking die de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 23/01629 B, ECLI:NL:HR:2025:989, is vastgesteld dat de in beslag genomen voorwerpen zijn vernietigd op grond van een machtiging als bedoeld in artikel 117 Sv, zodat het beslag op grond van artikel 134 lid 2 aanhef en onder c Sv is beëindigd.

Op grond van artikel 36b lid 1 aanhef en onder 4° Sr kan bij een afzonderlijke rechterlijke

beschikking op vordering van het openbaar ministerie de onttrekking aan het verkeer van in beslag genomen voorwerpen worden uitgesproken. Daaraan staat niet in de weg dat aan het beslag een einde is gekomen door vernietiging. In dat geval strekt zo'n vordering ertoe te doen vaststellen of de voorwerpen zich lenen voor onttrekking aan het verkeer. (Vgl. HR 14 december 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR4905.)

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:990

Zaaknummer: 23/01638

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en M. Kuijer

Advocaten: K. Canatan

Wetsartikelen: 36d Sr

RECHTSPRAAK

Kon het witwasvermoeden ontstaan bij het aantreffen van € 8.870 verspreid over de schoudertas en de koffer van de verdachte bij de securitycheck van Eindhoven Airport voor de uitreis naar Spanje?

Kon het witwasvermoeden ontstaan bij het aantreffen van € 8.870 verspreid over de schoudertas en de koffer van de verdachte bij de securitycheck van Eindhoven Airport voor de uitreis naar Spanje?

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring van het ten laste gelegde witwassen van een geldbedrag van € 8.870. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat het vermoeden gerechtvaardigd was dat dat geldbedrag uit enig misdrijf afkomstig is en dat van de verdachte mocht worden verlangd dat hij een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring zou geven dat dat geldbedrag niet van misdrijf afkomstig is.

Dat een voorwerp ‘afkomstig is uit enig misdrijf’ (als bedoeld in artikel 420bis e.v. Sr), kan, als op grond van de beschikbare bewijsmiddelen geen rechtstreeks verband valt te leggen met een bepaald misdrijf, niettemin bewezen worden geacht als het op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden niet anders kan zijn dan dat het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is. Het is aan het openbaar ministerie bewijs aan te dragen van dergelijke feiten en omstandigheden.

Als de door het openbaar ministerie aangedragen feiten en omstandigheden een vermoeden rechtvaardigen dat het niet anders kan zijn dan dat het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is, mag van de verdachte worden verlangd dat hij een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring geeft dat het voorwerp niet van misdrijf afkomstig is. De omstandigheid dat deze verklaring van de verdachte mag worden verlangd, houdt niet in dat het aan de verdachte is om aannemelijk te maken dat het voorwerp niet van misdrijf afkomstig is.

Als de verdachte zo’n verklaring geeft, ligt het op de weg van het openbaar ministerie nader

onderzoek te doen naar die verklaring. De rechter zal dan mede op basis van de resultaten van dat onderzoek moeten beoordelen of ondanks de verklaring van de verdachte het witwassen bewezen kan worden op de grond dat (het niet anders kan zijn dan dat) het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is.

Als zo'n verklaring uitblijft, mag de rechter die omstandigheid betrekken in zijn overwegingen over het bewijs. (Vgl. HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2352.)

Het hof heeft in zijn bewijsvoering vastgesteld dat de verdachte bij de securitycheck van Eindhoven Airport kort voor zijn uitreis naar Spanje is aangetroffen met een geldbedrag van in totaal € 8.870 – verspreid over een schoudertas (€ 3.870) en een koffer (€ 5.000) – en dat daarop bij de verbalisanten het vermoeden van witwassen ontstond. In dat verband heeft het hof overwogen dat de omstandigheid dat er een relatief grote hoeveelheid contant geld bij de verdachte werd aangetroffen verdeeld over twee plaatsen in zijn bagage, erop duidt dat het geld uit enig misdrijf afkomstig is. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat naar algemene ervaringsregels het fysiek vervoeren van grote bedragen in contanten een aanzienlijk veiligheidsrisico met zich brengt en daarom voor privépersonen hoogst ongebruikelijk is, temeer daar de verdachte over een bankrekening beschikte waarop hij het geld veilig had kunnen neerzetten en daarover even gemakkelijk als wanneer het geld contant zou zijn, zou kunnen beschikken in Nederland en binnen de Europese Unie.

Het oordeel van het hof dat in de hierboven genoemde omstandigheden een witwasvermoeden is ontstaan en het daarmee verband houdende oordeel dat van de verdachte mocht worden verlangd dat hij een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring zou geven dat het geldbedrag niet van misdrijf afkomstig is getuigen niet van een onjuiste rechtsopvatting. De bewezenverklaring is toereikend gemotiveerd.

Het beroep dat in de cassatieschriftuur kennelijk wordt gedaan op artikel 3 lid 1 van de Verordening (EG) nr. 1889/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2005 betreffende de controle van liquide middelen die de Gemeenschap binnenkomen of verlaten (*PbEU* 2005, L 309/19) leidt om de navolgende redenen niet tot een ander oordeel.

Artikel 3 lid 1 Verordening (EG) nr. 1889/2005 luidt:

‘Iedere natuurlijke persoon die de Gemeenschap binnenkomt of verlaat, en liquide middelen ten bedrage van EUR 10 000 of meer vervoert, moet dat bedrag overeenkomstig deze verordening aangeven bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat via welke deze middelen de Gemeenschap binnenkomen of verlaten. Er is niet aan de aangifteplicht voldaan indien de verstrekte gegevens onjuist of onvolledig zijn.’

Verordening (EG) nr. 1889/2005 is vervallen met de (gedeeltelijke) inwerkingtreding met ingang van 3 juni 2021 van Verordening (EU) 2018/1672 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de controle van liquide middelen die de Unie binnenkomen of verlaten en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1889/2005 (*PbEU* 2018, L 284/6). Artikel 3 lid 1 Verordening (EU) 2018/1672 luidt:

‘Vervoerders die de Unie binnenkomen of verlaten, en liquide middelen ter waarde van 10 000 EUR of meer bij zich dragen, moeten die liquide middelen aangeven bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat via welke zij de Unie binnenkomen of verlaten, en hen deze voor controle ter beschikking stellen. Er wordt geacht niet aan de verplichting tot aangifte van liquide middelen te zijn voldaan indien de verstrekte informatie onjuist of onvolledig is of indien de liquide middelen niet voor controle ter beschikking worden gesteld.’

Artikel 3 lid 1 Verordening (EG) nr. 1889/2005 is in deze zaak – waarin de verdachte niet de Europese Unie zou gaan verlaten – niet van toepassing. Maar ook als wordt uitgegaan van de toepasselijkheid van deze bepaling of van artikel 3 lid 1 Verordening (EU) 2018/1672, staat – mede gelet op wat in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.6 en 3.7 is opgemerkt over de achtergrond van Verordening (EG) nr. 1889/2005 en Verordening (EU) 2018/1672 – de enkele omstandigheid dat het bij een verdachte aangetroffen bedrag lager is dan € 10.000, niet eraan in de weg dat mede op grond van andere feiten en omstandigheden dan de omvang van het aangetroffen geldbedrag het vermoeden wordt aangenomen dat het niet anders kan zijn dan dat dit geldbedrag uit enig misdrijf afkomstig is.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:984

Zaaknummer: 22/04856

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

Het cassatiemiddel voert wat betreft feit 4 onder meer aan dat ten aanzien van het voorhanden hebben van twee patronen het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen.

Aan de verdachte is, kort samengevat en voor zover hier van belang, ten laste gelegd:

onder 1 primair: (medeplegen van) gewoontewitwassen;
onder 2 primair en 3: (medeplegen van) valsheid in geschrift, meermalen gepleegd;
onder 4: voorhanden hebben van een wapen van categorie III, te weten een gaspistool (Jet, type protector, type H9112) en voorhanden hebben van munitie, te weten 2 patronen (Piexon kal. 14mm).

Het hof heeft het ten laste gelegde bewezen verklaard en de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van 21 maanden. Die uitspraak is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHARL:2023:4939.

Het feit 4 – voor zover het ziet op het voorhanden hebben van de munitie – is bij artikel 26 lid 1 in samenhang met artikel 55 lid 1 WWM strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste negen maanden is gesteld.

Dat feit is volgens de tenlastelegging begaan op of omstreeks 17 juni 2012. Op grond van artikel 70 lid 1 aanhef en onder 2° in samenhang met artikel 72 lid 2 Sr beloopt de verjaringstermijn in dit geval ten hoogste twee maal zes jaren.

Daarom is wat betreft het onder 4 ten laste gelegde voorhanden hebben van munitie het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. De Hoge Raad zal wat betreft het onder 4 ten laste gelegde voorhanden hebben van munitie, te weten 2 patronen (Piexon kal. 14mm), het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging. Voor het

verminderen van de duur van de opgelegde gevangenisstraf op deze grond bestaat onvoldoende aanleiding, omdat de aard en de ernst van wat overigens ten laste van de verdachte is bewezen verklaard niet worden aangetast door deze gedeeltelijke niet-ontvankelijkverklaring.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:951

Zaaknummer: 23/02362

Rechters: V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 70 Sr en 72 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

De cassatiemiddelen komen met verschillende klachten op tegen de bewezenverklaring.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2 en 3.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:982

Zaaknummer: 24/01522

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: M.R. Mantz

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Kan worden afgeleid dat verdachte € 49.000 en € 61.500 heeft witgewassen, nu niet blijkt dat de aan de medeverdachte geleende bedragen uit misdrijf afkomstig zijn en deze € 25.188,16 en € 15.900 contant aflost?

Kan worden afgeleid dat verdachte € 49.000 en € 61.500 heeft witgewassen, nu niet blijkt dat de aan de medeverdachte geleende bedragen uit misdrijf afkomstig zijn en deze € 25.188,16 en € 15.900 contant aflost?

Het cassatiemiddel klaagt dat niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid dat de verdachte € 49.000 en € 61.500 heeft witgewassen, omdat het door de verdachte aan [medeverdachte 1] uitgeleende geld niet uit misdrijf afkomstig is en de door [medeverdachte 1] verrichte contante aflossingen niet meer bedragen dan € 25.188,16 en € 15.900.

Uit de bewijsvoering van het hof volgt dat de verdachte giraal geldbedragen van € 49.000 en € 61.500 heeft uitgeleend aan de [medeverdachte 1] en dat dit gebeurde in het kader van een door de (middellijk) bestuurder van de verdachte (bewust opgezette) financiële constructie waarbij de schijn werd gewekt van leningen door verschillende valide geldverstrekkers en waarbij het de bedoeling was dat [de middellijk bestuurder] zelf buiten beeld zou blijven' en 'telkens omvangrijke van misdrijf afkomstige contante geldbedragen giraal werden gemaakt'. Uit de bewijsvoering volgt dat de [medeverdachte 1] van deze giraal aan hem uitgeleende geldbedragen respectievelijk € 25.188,16 en € 15.900 contant heeft afgelost en dat deze contante geldbedragen van misdrijf afkomstig waren. Het voorgaande brengt mee dat de bewezenverklaring niet toereikend is gemotiveerd als en voor zover deze zo moet worden begrepen dat de verdachte de volledige geldbedragen van € 49.000 en € 61.500 al contant had terugontvangen.

Ook als de bewezenverklaring in zoverre verbeterd zou moeten worden gelezen, worden de aard en de ernst van wat verder is bewezen verklaard – gelet op de door het hof vastgestelde context van het bewezen verklaarde handelen en de door de verdachte al daadwerkelijk

contant ontvangen bedragen – niet aangetast, terwijl ook de kwalificatie van het bewezen verklaarde ongewijzigd blijft. Het cassatiemiddel is daarom tevergeefs voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:948

Zaaknummer: 23/02283

Rechters: V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: I.A. van Straalen

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Cassatie in belang der wet.

Cassatie in belang der wet.

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van de rechtbank dat de schorsing van de voorlopige hechtenis wordt opgeheven. Het komt daarbij op tegen het kennelijke oordeel van de rechtbank dat de enkele omstandigheid dat bij het vonnis een onvoorwaardelijke gevangenisstraf is opgelegd van langere duur dan de al ondergane voorlopige hechtenis, een toereikende grond vormt voor de opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis.

Uitgangspunten voor de opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis in het geval van een veroordeling

Het cassatieberoep in het belang van de wet heeft betrekking op gevallen waarin tegen de verdachte een bevel tot voorlopige hechtenis van kracht is, maar die voorlopige hechtenis is geschorst op het moment dat het onderzoek op de terechtzitting aanhangig is. Het cassatiemiddel stelt de vraag aan de orde welk beoordelingskader de rechter moet hanteren bij een beslissing over de opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis, met name in het geval de rechter de verdachte veroordeelt tot een vrijheidsbenemende straf of maatregel van een zekere duur.

Het wettelijk stelsel met betrekking tot de schorsing van de voorlopige hechtenis houdt op hoofdlijnen het volgende in. De rechter kan bevelen dat de voorlopige hechtenis zal worden geschorst, zodra de verdachte zich bereid heeft verklaard tot nakoming van de aan de schorsing te verbinden voorwaarden (artikel 80 lid 1 Sv). Op grond van artikel 82 Sv kan de rechter ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie 'te allen tijde' de opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis bevelen. Voordat de rechter daartoe overgaat, hoort hij zo mogelijk de verdachte. De beslissing tot opheffing van de schorsing is op grond van artikel 86 lid 5 Sv dadelijk uitvoerbaar.

Met de bevoegdheid van de rechter om 'te allen tijde' de opheffing van de schorsing te bevelen is tot uitdrukking gebracht dat – naast de niet-nakoming van de aan de schorsing verbonden

voorwaarden, waaraan in de eerste plaats is gedacht – ook andere omstandigheden aanleiding kunnen geven om de schorsing op te heffen, zoals een toegenomen gevaar voor vlucht of voor herhaling. Bij de beslissing of tot opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis wordt overgegaan, gaat het om een afweging van de belangen van strafvordering en de belangen van de verdachte. Bij het maken van die afweging staat voorop dat voorlopige hechtenis als ingrijpend dwangmiddel terughoudend moet worden toegepast. Verder moet tot uitgangspunt worden genomen dat de voorlopige hechtenis wordt geschorst als het doel dat – gelet op de grond of de gronden die aan het bevel tot voorlopige hechtenis ten grondslag ligt of liggen – in het concrete geval met de voorlopige hechtenis wordt nagestreefd, ook kan worden gerealiseerd door het stellen van voorwaarden in het kader van zo'n schorsing. Dat betekent dat de rechter pas tot opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis mag overgaan, als die opheffing noodzakelijk is gelet op het genoemde doel.

Voor de beslissing over de opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis is verder nog het volgende van belang. Op grond van artikel 75 lid 1 Sv kan na het instellen van hoger beroep een bevel tot voorlopige hechtenis ook worden gegeven of verlengd op de grond dat in het bestreden vonnis een vrijheidsbenemende straf of maatregel is opgelegd van ten minste even lange duur als de door de verdachte in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd na verlenging. Deze bepaling brengt in het hiervoor geschetste geval echter niet met zich dat de enkele omstandigheid dat zo'n straf of maatregel is of wordt opgelegd, een toereikende grond vormt voor het opheffen van de schorsing van de voorlopige hechtenis. In lijn met wat hierboven is overwogen, moet de beslissing tot opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis ook dan berusten op een afweging van de belangen van strafvordering en de belangen van de verdachte. In die afweging kan betekenis toekomen aan de omstandigheid dat de verdachte is veroordeeld en dat daarbij een straf of maatregel van een zekere duur is opgelegd, in die zin dat met die veroordeling een groter gewicht toekomt aan de grond of de gronden die in het concrete geval al aan het bevel tot voorlopige hechtenis ten grondslag ligt of liggen. Ook in dat geval moet echter een afweging plaatsvinden tegen de belangen van de verdachte. In die afweging kan de rechter – voor zover dat in het concrete geval aan de orde is – onder meer betrekken in hoeverre de verdachte zich heeft gehouden aan de specifieke voorwaarden die zijn verbonden aan de schorsing van de voorlopige hechtenis, zoals het hebben van een dagbesteding, het volgen van scholing of het ondergaan van een behandeling, al dan niet onder toezicht van de reclassering, en wat het effect daarvan is geweest. Als sprake is van een wending ten goede in het leven van de verdachte waardoor het gevaar voor recidive is afgenomen, kan dat meebrengen dat het zowel in het belang van de verdachte als in het belang van de samenleving in zijn geheel is om de schorsing onder de betreffende voorwaarden te laten voortduren.

Het voorschrift dat de rechter zo mogelijk de verdachte hoort voordat hij overgaat tot opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis, strekt ertoe dat de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld zich uit te laten over de belangen die voor hem op het spel staan als hij (opnieuw) van zijn vrijheid wordt beroofd en om de rechter in staat te stellen deze belangen in zijn afweging te betrekken. In het bovenaan geschetste geval zal de beslissing om de schorsing van de voorlopige hechtenis op te heffen pas worden genomen tijdens de beraadslaging als bedoeld in artikel 350 Sv. Het hiervoor genoemde voorschrift vergt dan dat alles wat relevant is voor die beslissing – ook waar het gaat om de hiervoor genoemde belangen van de verdachte – voldoende concreet tijdens het onderzoek op de terechtzitting door de rechter aan de orde is gesteld.

In de praktijk kan zich de situatie voordoen waarin de voorlopige hechtenis voor bepaalde tijd is geschorst, tot aan de terechtzitting of tot aan de einduitspraak. Hoewel in dat geval de schorsing van de voorlopige hechtenis ten einde komt doordat het onderzoek op de terechtzitting aanvangt dan wel de einduitspraak wordt gewezen, ligt het niettemin in de rede dat de rechter op grond van de actuele situatie beoordeelt of – gelet op de belangen van strafvordering en de belangen van de verdachte – dit aflopen van de schorsing van de voorlopige hechtenis nog steeds noodzakelijk is, dan wel een hernieuwde schorsing van de voorlopige hechtenis is aangewezen. De rechter kan hierover ambtshalve een beslissing nemen en daartoe de actuele situatie van de verdachte tijdens het onderzoek op de terechtzitting aan de orde stellen. Ook kan de verdediging – al dan niet door het doen van een (hernieuwd) verzoek tot schorsing van de voorlopige hechtenis – de rechter opmerkzaam maken op het aflopen van de voor de schorsing bepaalde termijn en op de concrete belangen die voor de verdachte op het spel staan als hij opnieuw van zijn vrijheid wordt beroofd.

De beslissing tot opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis moet, net als elke beslissing met betrekking tot de voorlopige hechtenis, een op de voorliggende zaak toegesneden motivering bevatten (vgl. HR 9 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1662). Uit die motivering moet blijken dat de rechter een belangenafweging heeft gemaakt en dat in het concrete geval het (alsnog) voortzetten van de tenuitvoerlegging van het bevel tot voorlopige hechtenis noodzakelijk is.

Beoordeling van de voorliggende zaak

De rechtbank heeft de schorsing van de voorlopige hechtenis opgeheven. De motivering van deze beslissing houdt uitsluitend in: 'Nu de rechtbank van oordeel is dat aan verdachte een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden moet worden opgelegd, zal zij de schorsing van de voorlopige hechtenis opheffen.' Daarin ligt als oordeel van de rechtbank besloten dat de enkele omstandigheid dat bij het vonnis een onvoorwaardelijke

gevangenisstraf is opgelegd van langere duur dan de ondergane voorlopige hechtenis, een toereikende grond vormt voor de opheffing van de schorsing van de voorlopige hechtenis en dat aan die beslissing tot opheffing geen (nadere) afweging ten grondslag hoeft te liggen tussen de strafvorderlijke belangen die met de (verdere) tenuitvoerlegging van de voorlopige hechtenis zijn gemoeid en de belangen van de verdachte. Dit oordeel geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

De redactie, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:987

Zaaknummer: 24/01513

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien, T. Kooijmans, C.N. Dalebout en T.B. Trotman

Wetsartikelen: 67a Sv, 75 Sv, 80 Sv, 82 Sv en 86 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte verstek verleend?

Heeft het hof ten onrechte verstek verleend?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet-verschenen verdachte. Het voert daartoe aan dat de verdachte tijdens de behandeling van zijn zaak op de terechtzitting in hoger beroep in verband met een andere strafzaak in Zwitserland was gedetineerd en dat hij niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn.

Als de dagvaarding van een verdachte die geen bekende woon- of verblijfplaats in Nederland heeft, geldig is betekend (uitgereikt) en de verdachte niet op de terechtzitting is verschenen en zijn raadsman ook niet, kan de rechter – behalve bij duidelijke aanwijzingen van het tegendeel – uitgaan van het vermoeden dat de verdachte vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn aanwezigheid te worden berecht. De mogelijkheid bestaat echter dat achteraf moet worden vastgesteld dat aan het recht van de verdachte om in zijn aanwezigheid te worden berecht, is tekortgedaan. Dit kan zich voordoen als de verdachte tijdens de behandeling van zijn zaak in verband met een andere strafzaak was gedetineerd zonder dat dit de rechter bekend was.

Aan de herkomst en betrouwbaarheid van het stuk dat in cassatie is overgelegd, behoeft in redelijkheid niet te worden getwijfeld. Uit dat stuk moet worden afgeleid dat de verdachte tijdens de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep op 28 maart 2023 in verband met een andere strafzaak in Zwitserland was gedetineerd. Gelet daarop en in aanmerking genomen dat de dagvaarding om op de terechtzitting in hoger beroep te verschijnen rechtsgeldig maar niet in persoon is uitgereikt en op die terechtzitting geen raadsman aanwezig was, is de beslissing van het hof om tegen de verdachte verstek te verlenen en het onderzoek op de terechtzitting voort te zetten, achteraf gezien onjuist. Wegens het grote belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn, moet de verdachte de mogelijkheid worden geboden om zijn zaak alsnog in hoger beroep in zijn aanwezigheid te doen behandelen. Dit leidt ertoe dat de uitspraak van het hof moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggewezen opdat deze opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:986

Zaaknummer: 23/04242

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 280 Sv